

Калина.   Незнамъ.

Захарина.   Майка ти не може понесе.

---   Незнамъ. Азъ негома веки да мисля. Негома на себе си да повелявамъ. Отъ една година: нито съня ми е сънъ, нито еденито - едене... Ще ида съ него, че каквото ще да става.

Мълчание.

Далечъ нѣкъдѣ надъ село се чува кавалъ че свирѣ. Двѣтъ се споглеждатъ, сѣкашъ се нѣщо разбрали.

Наоколо става още по-тихо, а тжжитѣ звечи на кавала се прѣливатъ надъ Калинини равни двори.

Захарина.   Косоъ пакъ затгува.

Калина.   Нека си тжгува.

---   Въ тжгата му азъ го харесвамъ.

---   А мойто сърдце не тжга го влече, сестрице! /Прѣгрѣща я/
Животъ, животъ на воля иска да познае душа ми!

Къмъ портата се чуватъ стѣпки.

Захарина.   Да си ходя, че утрѣ на чучура.

---   Я постой... тамамъ тѣя сладко си приказваме.

---   Небива. Пѣкъ и майкати ме гледа малко на криво.

---   Ами наниза! Чакай да го донеса.

---   Утрѣ, Калино, като минешъ край дома - донесъ го.

/Излиза. Слѣдъ нея я изпраца Калина./

XIV.

Звудитѣ на кавала се отекватъ самотно изъ двори.

Х. Гена, гледа слѣдъ Калина, слуша кавала и прѣзъ съзри въздѣхва.

Малкитѣ воценици, срѣдъ зеленната почватъ да гаснатъ; а п пѣсенъта на кавала отслабнала все още се прѣлива надъ двори и бавно глѣхне въ настѣпилата ноцъ.

Луната изгрѣва.

-----

*17. септември
9. 7. 1917*